

Arrest

nr. 134 387 van 1 december 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13bis), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is naar eigen zeggen, op 30 januari 2011 naar Nederland gereisd waar hij zich op 23 februari 2011 vluchteling heeft verklaard. Verzoekers asielaanvraag werd verworpen omdat hij zich bevindt in een situatie zoals bepaald in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

1.2. Op 7 april 2011 werd een internationaal aanhoudingsbevel uitgevaardigd tegen verzoeker door de Hof van assisen van Diyarbakir. Op 16 september 2013 diende de Turkse overheid een vraag tot uitlevering in bij de Nederlandse autoriteiten.

1.3. In juni 2013 komt verzoeker naar België.

1.4. Verzoeker werd op 7 augustus 2013 voorlopig aangehouden door de onderzoeksrechter te Antwerpen ten einde uitlevering aan Turkije.

Bij beschikking van 12 september 2013 van de raadkamer te Antwerpen werd het bevel tot aanhouding verleend op 20 september 2011 van het Hof van Assisen te Diyarbakir (Turkije) uitvoerbaar verklaard.

De kamer van inbeschuldigingstelling oordeelde bij arrest van 28 november 2013 dat het aanhoudingsbevel niet uitvoerbaar kon verklaard worden wegens het bestaan van een ernstig risico onderworpen te worden aan flagrante rechtsweigeren.

Het cassatiearrest van 31 december 2013 heeft het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling vernietigd. De kamer van inbeschuldigingstelling, anders samengesteld, oordeelde bij arrest van 24 februari 2014 dat het aanhoudingsbevel wel uitvoerbaar kon verklaard worden, maar slechts gedeeltelijk. Het door verzoeker hiertegen ingestelde cassatieberoep werd door het Hof van Cassatie verworpen bij arrest van 22 april 2014.

1.5. Op 25 april 2014 diende verzoeker ook in België een asielvraag in. Een verzoek van de Belgische autoriteiten tot terugname van verzoeker in het kader van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (EU) nr. 604/2013 werd door de Nederlandse autoriteiten op 16 mei 2014 niet ingewilligd gezien de Belgische autoriteiten de terugname niet binnen de gestelde termijnen hadden aangevraagd.

1.6. Op 3 september 2014 richt mevrouw de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een schrijven tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen advies te verstrekken conform artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet. Op 9 oktober 2014 adviseert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de minister dat niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de heer E. in geval van terugleiding naar Turkije het reëel risico loopt blootgesteld te worden aan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

1.7. Op 19 november werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13bis) genomen.

1.8. Dit is de bestreden beslissing. deze luidt als volgt:

“Gelet op artikel 52/4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op het advies van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gegeven op 09.10.2014, dat besluit dat “Het CGVS is van oordeel dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen of aan te nemen dat de heer E. (...) zich in Turkije schuldig heeft gemaakt aan het plegen van ernstige, niet-politieke misdrijven, wat overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming rechtvaardigt. Het recht voorzien in artikel 3 EVRM is weliswaar absoluut, maar op grond van de informatie waarover het CGVS beschikt, kan niet gesteld worden dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de heer E. (...) in geval van terugleiding naar Turkije het reëel risico loopt blootgesteld te worden aan foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling.”;

Overwegende dat de heer, die verklaart te heten ⁽¹⁾,

naam : E. (...)

voornaam : A. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : **Turkije**

een asielaanvraag heeft ingediend.

De betrokkene wordt het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Overwegende dat betrokkene volgens zijn eigen verklaringen in juni 2013 in België aankwam zonder de vereiste binnenkomstdocumenten; dat hij op 07.08.2013 werd aangehouden door de onderzoeksrechter te Antwerpen op basis van een Turks bevel tot aanhouding bij verstek van 20.09.2011; dat in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 24.02.2014 de uitvoerbaarverklaring van dit Turks bevel tot aanhouding bij verstek van 20.09.2011 werd bevolen, in zoverre het de feiten viseert die naar Belgisch recht kunnen omschreven worden als mededaderschap aan moord te Diyarbakir, tussen 31.12.1996 en 01.01.1998 van 5 personen; dat het beroep in cassatie tegen dit arrest op 22.04.2014 werd verworpen.

Overwegende dat betrokkene sinds 1994 religieus en sinds 2001 wettelijk zou gehuwd zijn met E. M. (...); dat E. M. (...) en haar kinderen A. (...), A. (...), H. (...) en E. (...) op 02.10.2012 aan de grens tegengehouden werd komende van Turkije, dezelfde dag asiel vroeg en erkend is als vluchteling sinds 09.11.2012; dat betrokkene zelf sinds januari 2011 in Nederland verbleef; dat hij in juni 2013 illegaal naar België kwam; dat er bijgevolg lange periodes zijn waarin betrokkenen niet samenleefde met zijn gezin; dat betrokkene geen enkele aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend; dat inzake immigratie het EHRM er overigens aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15.07.2003, Mokrani/Frankrijk § 23; EHRM 26.03.1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43); dat Artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31.01.2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland § 39); dat met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht het immers de taak van de Staat is om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12.10.2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/Beigjé § 81; EHRM 18.02.1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28.05.1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67); dat de Staat dus gemachtigd is om de voorwaarden hiertoe vast te leggen; dat betrokkene zoals hierboven al vermeld onder aanhoudingsmandaat staat voor zware feiten van openbare orde; dat gelet op al deze elementen derhalve niet blijkt dat er enige positieve verplichting zou zijn om betrokkene op het grondgebied te gedogen.

Overwegende dat betrokkene op 09.03.2011 een asielaanvraag indiende in Nederland; dat op 20.06.2012 een besluit genomen werd van uitsluiting op basis van artikel 1 (F) van de Vluchtelingenconventie; dat betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende; dat betrokkene in juni 2013 illegaal naar België kwam en er op 25.04.2014 een asielaanvraag indiende; dat België in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 de terugname van de asielaanvraag vroeg aan Nederland; dat Nederland op 16.05.2014 deze terugname weigerde; dat het CGVS op 09.10.2014 het bovenvermelde advies gaf; dat er aldus geen probleem van refoulement is.

In uitvoering van artikel 88bis, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan hem (haar) bevel gegeven het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, te verlaten. Betrokkene wordt vastgehouden voor uitlevering aan Turkije."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

2.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 2.2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk

worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.4. Het uiterst dringend karakter wordt door de verwerende partij betwist. Zij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van zijn vrijheid beroofd is in de gevangenis van Antwerpen. *“De thans bestreden beslissing kan slechts ten uitvoer worden gelegd indien verzoeker ter beschikking wordt gesteld van DVZ, wat thans nog niet het geval blijkt te zijn.*

Voorgaande wijst er op dat de tenuitvoerlegging nog niet imminent is waardoor verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid betwist”.

2.2.5. Verzoeker meent dat hij blijk geeft *“van de vereiste hoedanigheid en van het vereiste belang. De aangevochten beslissing schaadt verzoeker persoonlijk in zijn belangen en deze belangen zijn actueel. Verzoeker verblijft thans in de gevangenis te Antwerpen met het oog op uitlevering aan Turkije. Het advies van de KI te Antwerpen werd in het kader van de uitlevering gegeven op 30 juni 2014. De beslissing over de uitlevering en de uitlevering zelf kunnen bijgevolg elke dag plaatsvinden”.*

2.2.6. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat slechts de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel (of teruggedrijvingsmaatregel) waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel kan vorderen. Er dient te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen *“in het bijzonder”* van voornoemd artikel blijkt dat slechts in geval de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats een wettelijk vermoeden bestaat dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is.

2.2.7. Het wettelijk vermoeden kan *in casu* niet worden vastgesteld. Immers verzoeker is niet vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet juncto de artikelen 74/8 en 74/9 van diezelfde wet en uit het administratief dossier blijkt evenmin dat hij thans ter beschikking is gesteld van de regering. Voorts blijkt ook niet, noch wordt aangetoond, dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing imminent zou zijn te meer nu er geen repatriëringsdatum is vastgelegd en zoals hoger gesteld de uitleveringsprocedure nog loopt.

De loutere vrees dat de bestreden beslissingen op ieder ogenblik kunnen uitgevoerd worden, zo dit *in casu* al mogelijk zou zijn nu de uitleveringsprocedure nog loopt, bevat niet het bewijs dat over een schorsing volgens de gewone schorsingsprocedure slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoeker reeds daadwerkelijk is verwijderd (RvS 25 april 2007, nr.170.548; RvS 2 maart 2005, nr. 141.510).

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat *“Tot op heden werd de uitlevering alleszins nog verhinderd door de lopende asielaanvraag. De hier bestreden beslissing maakt een einde aan de asielaanvraag door te beslissen tot weigering van verblijf. De beslissing bevat een bevel om het grondgebied te verlaten waar geen termijn op gesteld is. Het kan dus onmiddellijk worden uitgevoerd. Beide beslissingen kunnen onherroepelijk worden uitgevoerd en dit zelfs zonder dat de regering een beslissing neemt over het verzoek tot uitlevering op zich”.* Verzoeker staft deze bewering echter niet en uit het administratief dossier kan enkel blijken dat hij vastzit met het oog op de eventuele uitvoering van de uitlevering van verzoeker naar Turkije en niet met het oog op de uitvoering van de thans bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt daarbij ook nog bevestigd dat *“verzoeker wordt vastgehouden voor uitlevering aan Turkije”.*

Er dient te worden benadrukt dat de voorwaarde van het uiterst dringend karakter een afzonderlijke voorwaarde betreft om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. Deze voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

3. Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voldaan.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet dan ook worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 1 december tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

K. DECLERCK